

Ennen kaikki oli paremmin!

Usein kuulee ja tulee itsekin ajatelleeksi, että moni asia, ellei sitten kaikki ollut ennen paremmalla tolalla. Johtuukohan se tunne kokemuksen karttumisesta vai sitten kehityksen kelkasta putoamisesta. Onkohan se vain tunne, jos itse ei ole eloonsa tarpeeksi tyytyväinen.

Enkö pääse enää kelkkaan mukaan? On pakottava tunne, että pitää urputtaa, jonotella, nöyristellä, kun asiat eivät aina luista. Väkisä tule mieleen, että ennen tämä tehtiin näin paremmin.

Toisaalta liian usein saamme kuulla, että nyt on maailma muuttunut, sinä olet tosiaan pudonnut kelkasta. Historia ei sinua nyt auta, eikä MTK pelasta. Onhan se lohdutonta, vaikka viisaat ovat sanoneet, että kriittinen historiallinen tieto on *avain* nykymaailman ja *tulevaisuuden*kin ymmärtämiseen. Entäpä jos en ymmärrä! Miten sitä kriittistä tietoa historiasta saadaan, ja mikä on sitä kriittistä milloinkin. Kapinoinhan nuorisokin paremman tulevaisuuden toivossa, vaikka heillä ei sitä elämänsä historiaa olekaan vielä paljon, onko se kriittinen historiatieto siltä syntymässä. No, pitää ymmärtää!

Minun totuus on kuitenkin se, että ennen elämä oli turvallisempaa, ennustettavampaa ja terveempää. Se oli myös ruumiillisesti raskaampaa

ja monesti henkisesti helpompaa. Moni asia oli ennen paremmin, se oli ihmisen kokoista. Toisaalta myös nykyajalla on hyvät puolensa, vaikkei enää saisi käteisrahaa käyttää ja pitäisi tyytyä siihen että kaverista tykätään facebookissa. Turvallisuutta voimme hakea paikallisista vapaaehtoisista turvapalveluista, poliisille voidaan laittaa viestiä, vaikkei se ehkä sitä huomioikaan. Avannosta pelastusohjeita saa netistä.

Yleisesti voisin todeta, että asiat ovat kohtuullisesti kunnossa ja kyllä maailmaan valitusta mahtuu.

SITTEEN JOTAKIN MUUTA...

Vuonislahtea ovat vuosien saatossa suosineet sattumat. Pielisen ranta-alue, Kolinvaarojen läheisyys, rautatieverkoston tulo ovat olleet sattumia, näin myös osaavien ihmisten, taiteilijoiden ja muiden kulttuurimyönteisten ihmisten tuleminen kylälle. Kyläläisten on kuitenkin pitänyt itsetuntoisesti ja pitkämielisesti tehdä työtä kylän hyväksi, kantaa korsiä kekoon, jotta kaikilla olisi hyvä elää. Kyläpäällikkö on matikanopettajana laskeskellut, että kylän väkimäärä on kasvanut. Laskelman mukaan olimme reilussa 10 vuodessa saaneet väkimäärän palautumaan koulun lopettamisesta edeltävään aikaan, eli siis noin pari-kolmekymmentä asukasta

on kylä saanut lisää. Se on paljon, kun tuona aikana moni kyläläinen on siirtynyt jo tuon puoleiseen. Uudet asukkaat, ne ovat elävän kylän merkki.

TALKOOTYÖSTÄ

Kyläämme kehuaan usein ja varmaankin aiheesta. Monesti tässä yhteydessä puhutaan talkootyöstä. Vuonislahti on kuulemma siitä hyvä esimerkki, saatte paljon aikaa talkoita pitämällä, sanotaan.

Onko kuitenkin niin, että työ- ja työskentelymahdollisuudet tekevät kylästä elinvoimaisen. Työ se ratkaisee myös, vaikkapa eläkeläisten viihtymisen kylällä. Mitäpä kylä olisi jos Vuonisludessa ei olisi Herranniemeä, Seijan piirakoita ja lounaita, Kyöstin kalustoa jäätillä, Kuivalan poniratsastusta, Kirkkolan, Hassilan ja Lahtelan maatiloja jne. Ne tehdään työllä, yrittäjyydellä. Entäpä mahdollisuudet ja työpaikat, joihin kyläläiset voivat hakeutua Lieksassa, Uimaharjussa ja Kolilla. Näistäkin saamme olla kiitollisia. Työssä on se perusta!

Talkootyö pitää olla harrastus, jos se menee työksi, se loppuu. Talkootyö tehdään työajan ulkopuolella taikka vapaalla. Talkootyö on vapaaehtoista ja se tulee olla myös nautittavaa. Talkootyö ei saa ahistaa, muuten

se loppuu. Kunkin halukkaan tulee voida tehdä talkoita ajankäyttönsä ja kuntonsa mukaisesti. Talkoissa pitää olla hauskaa ja siitä pitää jäädä hyvä mieli. Näistä lauseista talkootyö tunnetaan.

Vuonislahti on siis saanut paljon hyvää aikaa talkoiden ansiosta, sen vaikutus näkyy positiivisena kauas. Vaalitaan sitä!

Osallistutaan niihin, kun meitä on useampi mukana, se ei käy voimillekaan. Meidän tulee talkoita järjestettäessä muistaa, että talkoiden palkka hyvän mielen lisäksi saattaa olla istahtaminen vaikkapa nuotiokahville talkoiden päättyttyä.

Talkoista piittaamattoman kyläläisen palkka talkoolaisille voisi olla, vaikka osallistuminen talkoilla järjestettyyn konserttiin! Se tekisi hänelle ja myös talkoolaisille hyvää, siis yhteistä hyvää ja yhteisöllisyyttä!

Reino Kuivalainen

Vuonislahti ei autioidu

Vuonisludessa on vuosikymmenien ajan järjestetty tapahtumia ympäri vuoden ja houkuteltu naapurikuntalaisia ja matkailijoita Pielisen itärannalle. Simpauttajakylässä talkootyö on kunnia-asiaan. Teatteriesitykset rantateatterissa, Jäätie-tutuksi koko perheen ulkoilutapahtumat, muikkumarkkinat,

kesänavaukset ja lavatanssit saavat pontevat kyläläiset hommiin.

Täällä on pidetty kiinni junaliikenteestä kynsin hampain, toivottu kantsiipialus tervetulleeksi Vuonisladden satamaan ja taisteltu paremman tien puolesta. Jäätie yhdistää meidät taas lähiviikkoina Pielisen yli Kolille. Kyläturvalli-

suutta kehitetään yhdessä naapurikylän kanssa ja naapuripuoliksi.

Omatoimisesti ja Lieksan kansalaisopiston kanssa järjestetään harrastustoimintaa talven aikaan niin suurojentalolla kuin Kukossakin. Kylän touhuista tiedotetaan omalla lehdellä, facebookissa Vuonislifessa, kylät.fi- ja kylään.

fi-nettisivuilla ja tietenkin paikallisissa lehdissä ja radiossa.

Elävällisen kylän maineen ansiota lienee uusien kyläläisten muutto Vuonislahteen. Kylällä on asunut hiukan alle kaksisataa asukasta ja parin viime vuoden aikana tänne on muuttanut kolmisenkymmentä uutta asukasta. Muuttajien

joukossa on ilahduttavasti myös lapsiperheitä. Mikä parasta – osa uusista asukkaista on löytänyt tiensä mukaan kylän touhuavaan porukkaan!

Vuonislahti toivottaa uudet kyläläiset sydämellisesti tervetulleiksi uudelle kotiseudulle!

Anu Penttinen

Uutispuuroa

Marttojen kekripuuropäivä

Vuonisladden martat loivat herkutteluhetken Kukoon. Kekrin perinteitä vaalien tarjolla oli ruispuolukka-, nauris- ja perunapuuroa voisilmällä ja maidon kera. Jälkiruukiksi oli kahvia ja munkkeja, puolukapullaa, suppilovahvero- ja fetakinkkupirakkaa. Yleisösuosio oli taattu!

Yrittäjyysluokan pikkujouluretki kummikylään

Hulvattomat yhteistyökumppanimme, Lieksan keskuskoulun yrittäjyysluokkalaiset, tulivat rentoutumaan luoksemme. Naamio-

huveissa Hupelissa joulumuori löysi itselleen joulupukin Tindersistä, valepukki sai köniänsä ja tontut toikkaroivat! Jouluteemaan

sopivasti Seijan pyttipannu oli täysi jouluterä ja sen sulatteleminen aikaansaivat mitä kummallisinta liikuntaa rantajäällä.